

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלָק י"ד

קוֹנְטֵרְס 944

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ויהי רצון שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובצעמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ותלמדו בכל יום זוהר הקדוש וכך נלך כלנו כאחד יחד לקבל את פני משיח צדקנו. ויהי רצון שיקים בנו בקרוב, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, במהרה בימינו אמן.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מזה אנו, מזה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול בזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקוהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר מתיקות הזהר

**דרשה ליומא דהילולא של הצדיק הקדוש רבי דנאל פריש זכר
צדיק לברכה י"ד שבט תשע"א לפ"ק**

ברשות הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזכי הרבים המקורבים את אחינו בני ישראל לאבינו שבשמים על ידי למוד הזהר הקדוש ה' עליכם יחיו, שארגנו את הקבוץ הקדוש הזה, וברשות כל הקהל הקדוש הזה, ה' אלהי אבותכם יסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר דבר לכם, אמן.

אנו מיחלים ומצפים שעל ידי הקדוש השם הגדול והנורא היוצא מהקבוץ הקדוש הזה, נזכה לברכת: "וקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו", בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

נתאספנו היום ליומא דהילולא של הצדיק הקדוש רבי דנאל פריש זכר צדיק לברכה בעל מחבר פרוש מתוק מדבש על הזהר הקדוש, ועוד ספרים רבים ונכבדים, אשר זכיתי גם כן לעזור לו בכמה מהספרים הנזכרים למעלה, (והדפסתי גם כן מכתב עם הערות שקבלתי ממנו).

ד. ראה מכתבו של הרב דניאל פריש:

ברוך ה' / ב' מרחשון תשל"ט.

שלוש וכל טוב סלה לכבוד ידידינו הרב הגאון זוכה ומזכה, ורבים השיב מעוון על ידי חבוריו הנחמדים והיקרים וכו' פבד קדשת מורנו הרב ר' שלום יודא גראס שליט"א.

אחרי דרישת שלומכם הטוב היום קבלתי חבילת ספריו ופתחתיו והאירו לפני עיני שבעת ספרים קדושים שמלאים זיו וזהר להאיר על פני תבל בכל ענינים הצריכים בך, תקון וזהירות. יעזר ה' ותברך שיתקדש שם שמים על ידו ויזכה עוד להוציא יקר מזולל להאיר עיני עורים ולפקח עיני הרוצים לידע ולהבין פרוצות הדור.

פתחתי ספרו החשוב מנוחת שלום חלק ז' ופתחתי בפתח השער וראיתי שבטעות העתיק בקטע הראשון מס"ח ת"ק - וצריך לומר תק"ל, ושם בע"ב מביא בשם הזהר הקדוש באדרא שבזמן שבית המקדש קיים וכו' ומסים וכבר ומוכא בשם הזהר הקדוש בספר ברית

וכי יש תפלה שיש בה מום? כן, זו שעולה פגומה בלי מחשבה ובלבול הדעת. כל שכן אם טעה בשלש ברכות הראשונות או בשלש האחרונות או באמצעיות ומשום זה פרושה בעלי המשנה, טעה בשלש ראשונות - חוזר לראש ובאחרונות - חוזר לעבודה. ובאמצעיות - חוזר למקום שזכר. ומשום זה נאמר בתפלה מי יעלה בזה ה' וגו'. ובשפתה עולה בדרך ימין או בשמאל, שהן שחרית ומנחה, מה פתוב בה? שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

תפלת ערבית היא מטה, ובשכילו נאמר ביצקב וישתחו ישראל על ראש המטה, שהיא בבית החלי בגלות שהיא הלילה. פמעט שעברתי מהם וגו'. וכשהתפללות עולות כראוי, הפרו יוצא ואומר שאו שערים וכו'. ואומרים מי זה מלך הכבוד (תהלים כד), מהצד של האם שהיא מ"י, ונקראת ה' עזו וגבור מצד השכינה התחתונה. מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה, מצד העמוד האמצעי וצדיק.

ואם אין התפלה שלמה, פמה מלאכי חבלה רדפים אחריה, ונאמר בה כל רדפיה השיגוה בין המצרים. ומשום זה מתפללים והוא רחום יכפר עון, זה סמא"ל שהוא נחש. ולא ישחית - זה משחית. והרבה להשיב אפו - זה אף. כל חמתו - זו חמה, כדי שלא ירדפו אחר התפלה. ובמה מלאכי חבלה תלויים מהם. שבע הם הממנים, ושבעים תלויים ביניהם. ולכל רקיע ורקיע הם מקטרגים ותלויים מהם שבעים אלף רבוא.

רבוא. רקייעא ורקיעא אנון מקטרגין ותלגן מניהו שבעין אלף רבוא.

וכי אית צלותא דאית בה מומא, אין, ההיא דסלקא פגימא בלא מחשבה. ובלבו לא דדעתא כל שפן אם טעה בתלת ברפאן קדמאין או בתלת בתראין או באמצעיות ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין טעה בשלש ראשונות חוזר לראש ובאחרונות חוזר לעבודה. ובאמצעיות חוזר למקום שזכר ובגין דא אתמר בצלותא, (תהלים כד א) מי יעלה בזה ה' וגו'. וכד צלותא סלקא בדרועא ימינא או בשמאלא דאנון שחרית ומנחה, מה פתיב בה (שה"ש ב ו) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

צלותא דערבית איהי מטה, ובגינה אתמר ביצקב (בראשית מז לא) וישתחו ישראל על ראש המטה דאיהי בבי מרעא בגלותא דאיהו לילה. (שה"ש ג ד) פמעט שעברתי מהם וגו'. וכד צלותין סלקין פדקא יאות, פרוזא נפיק ואמר (תהלים כד כז) שאו שערים וכו'. ואמרינן (שם) מי זה מלך הכבוד מסטרא דאמא דאיהי מ"י, ואתקרי ה' עזו וגבור מסטרא דשכינתא תתאה. מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה מסטרא דעמודא דאמצעיתא וצדיק.

ואם צלותא לאו איהי שלמה, פמה מלאכי חבלה רדפין אבתרה, ואתמר בה (איכה א א) כל רדפיה השיגוה בין המצרים. ובגין דא מצלין (תהלים עח לח) והוא רחום יכפר עון, דא סמא"ל דאיהו נחש. ולא ישחית דא משחית. והרבה להשיב אפו, דא אף. כל חמתו, דא חמה. בגין דלא ירדפון בתר צלותא.

ובמה מלאכי חבלה תלגן מניהו. שבע אנון ממנן ותלגן ביניהו שבעין. ולכל רקייעא ורקיעא אנון מקטרגין ותלגן מניהו שבעין אלף רבוא.

וְאִם צְלוֹתָא סְלָקָא שְׁלֵמָה בְּעֵטוּפָא דְמַצְוָה
 וּבִתְפִלִּין עַל רִישָׁהּ וּבְדִרוּעָה, אֲתַמַּר בְּהוּן
 (שם צא ט) **יפּל מַצְדָּף אֶלְף.** וּבִזְכוּת תְּפִלִּין דְּרִישָׁא
 (דברים כח י) **וְרֵאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה' וְגו'.**
שָׁם ה' הָא אוקמוה דְּאִיהוּ תְּפִלִּין דְּרִישָׁא.
 וּמִיָּד דְּחִזְיָן שָׁם ה' עַל רִישָׁהּ בְּצְלוֹתָא דְּאִיהִי
 אֲדַנְי'. יְהוּ"ה תְּפִלִּין עֲלֵהּ, מִיָּד כְּלֵהוּ דְּחִלִּין
 וּמְזִדְעוּעִין מַצְלוֹתָא. וּמְנַהוּן נְפִלִין וּמְנַהוּן
 בְּרַחֲיִין. הָדָא הוּא דְּכֹתִיב **יפּל מַצְדָּף אֶלְף.** וְלִית
 מָאן דְּקָאִים קָמִי תַרְעָא דְּצְלוֹתָא. וְעֲלֵה אֲתַמַּר
 (תהלים קכד ה) **לֹא יִבְשׂוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵיהֶם בְּשַׁעַר.**
בְּשַׁעַר, דְּאִיהוּ תַרְעָא דְּמַלְכָּא.

וְאִף עַל גַּב דְּבִאָתַר אַחְרָא אוקמוה, הָכָא
 אֲתַרְהּ. וְצְלוֹתָא אִיהִי שְׂכִינְתָּא וְהַקְדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא אוֹרִיתָא וְאֲתַמַּר בִּיהּ (משלי כח ט) **מִסִּיר**
אֲזַנּוֹ מִשְׁמוֹעַ תּוֹרָה וְגו'. וְהָא אוקמוה מְאִרִי
 מִתְנִיתִין בְּגִין דְּצְלוֹתָא אִיהִי מַצְוָה וְדָא
 שְׂכִינְתָּא. וְאוֹרִיתָא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא צְרִיף
 הַפְּסָקָה בִּינְיָהוּ. וְצְרִיף לְסִלְקָא תּוֹרָה וּמַצְוָה
 בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ. דְּכָל פְּקוּדִין דְּעֵשָׂה וְלֹא
 תַעֲשֶׂה כְּלֵהוּ תְּלִין מִשָּׁם יְהוּ"ה. וְרָזָא דְּמַלְהָ
 (שמות ג טו) **זֶה שְׁמִי לְעֹלָם. שְׁמִי עִם י'ה שֵׁס"ה.**
זְכָרִי עִם ו'ה רַמ"ח. וְרַמ"ח תְּבִין אֲנוּן בְּקִרְיַת
שְׁמַע, וְאֲתִיְהִיבוּ מְרַחֲמֵי דְּאֵהָבָה.

וּבְגִין דָּא תְּקִינּוּ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאֵהָבָה.
 וְאַלִּין כְּלִילָן בְּאַבְרָהָם דְּאֲתַמַּר בִּיהּ (ישעיה
 מא ח) **זֶרַע אַבְרָהָם אוֹהֲבִי. תְּפִלִּין אֲנוּן עִז**
דְּאֲתִיְהִיבוּ מִירָאָה דְּאִיהִי לְשִׁמְאֵלָא. וְדָא פַּחַד
יִצְחָק, דְּתַמָּן כָּל מְקַטְרְגִין סְלָקִין לְמַתְבַּע כָּל
דִּינִין. וּבְגִין דָּא (שם סב ח) וּבְזוֹרֵעַ עִזוֹ דָּא תְּפִלִּין
י"ה בִּירָאָה. ו"ה בְּאֵהָבָה. הָדָא הוּא דְּכֹתִיב
 (תהלים לא כד) **אֲהַבּוּ אֶת ה' כָּל חַסִּידָיו. תַּפְאָרַת**
יְהו"ה כְּלִיל כְּלָא. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בְּיַעֲקֹב

וְאִם תְּפִלָּה עוֹלָה שְׁלֵמָה בְּעֵטוּף
 שֶׁל מַצְוָה, וּבִתְפִלִּין עַל רִישׁוֹ
 וּבְדִרוּעוֹ, נֹאמֵר בָּהֶם יִפּל מַצְדָּף
 אֶלְף. וּבִזְכוּת תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ
 וְרֵאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם ה'
 וְגו'. שָׁם ה' הָרִי פְּרִשׁוּהָ שְׁהִיא
 תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ. וּמִיָּד שְׂרוּאִים
 שָׁם ה' עַל רִישׁוֹ בְּתַפְלָה שְׁהִיא
 אֲדַנְי', יְהוּ"ה תְּפִלִּין עֲלָיו, מִיָּד
 כָּלֵם פּוֹחֲדִים וּמְזִדְעוּעִים
 מִהַתְּפִלָּה, וּמִהֶם נוֹפְלִים וּמִהֶם
 בּוֹרְחִים. זֶהוּ שְׂכֵנִיב יִפּל מַצְדָּף
 אֶלְף. וְאִין מִי שְׁעוּמַד לִפְנֵי שַׁעַר
 הַתְּפִלָּה, וְעָלְיוֹ נֹאמֵר לֹא יִבְשׂוּ כִּי
 יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵיהֶם בְּשַׁעַר. בְּשַׁעַר
 שְׁהוּא שַׁעַר הַמֶּלֶךְ.

וְאִף עַל גַּב שְׂבִמְקוּם אַחַר פְּרִשׁוּהָ
 - כְּאִן מְקוּמָה. וְהַתְּפִלָּה הִיא
 הַשְׂכִּינָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 תּוֹרָה, וְנֹאמֵר בּוֹ מִסִּיר אֲזַנּוֹ
 מִשְׁמוֹעַ תּוֹרָה וְגו'. וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ
 בְּעָלִי הַמְשָׁנָה, מִשׁוּם שְׂתַפְלָה
 הִיא מַצְוָה וְזוֹ שְׂכִינָה. וְתוֹרָה
 וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אִין צְרִיף
 הַפְּסָקָה בִּינְיָהֶם. וְצְרִיף לְהַעֲלוֹת
 תּוֹרָה וּמַצְוָה בִּירָאָה וְאֵהָבָה.
 שְׂכָל מַצְוֹת עֵשָׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה,
 כְּלָן תְּלִיּוֹת מִשָּׁם יְהוּ"ה, וְסוּד
 הַדְּבָר - זֶה שְׁמִי לְעֹלָם. שְׁמִי עִם
 י"ה - שְׁלֹשׁ מְאוֹת שְׁשִׁים וְחֲמִשׁ.
 זְכָרִי עִם ו"ה - מְאֲתִים אַרְבָּעִים
 וּשְׁמוֹנֶה. וּמְאֲתִים אַרְבָּעִים
 וּשְׁמוֹנֶה תְּבוֹת הֵן בְּקִרְיַת שְׁמַע,
 וְנִתְּנוּ מְאֲהָבָה שֶׁל אֵהָבָה.

וּמִשׁוּם זֶה תְּקִינּוּ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּאֵהָבָה. וְאַלּוֹ כְּלוּלִים
 בְּאַבְרָהָם, שְׁנֹאמֵר בּוֹ זֶרַע אַבְרָהָם
 אוֹהֲבִי. הַתְּפִלִּין הֵן עִז, שְׁנִתְּנוּ
 מִירָאָה שְׁהִיא לְשִׁמְאֵל. וְזֶהוּ פַּחַד
 יִצְחָק, שְׁשָׁם כָּל הַמְקַטְרְגִים
 עוֹלִים לְתַבַּע כָּל הַדִּינִים. וּמִשׁוּם
 זֶה, וּבְזוֹרֵעַ עִזוֹ - זֶה תְּפִלִּין, י"ה
 בִּירָאָה, ו"ה בְּאֵהָבָה. זֶהוּ שְׂכֵנִיב
 אֲהַבּוּ אֶת ה' כָּל חַסִּידָיו. תַּפְאָרַת,

(בראשית כח יב) וְהִנֵּה ה' נֹצֵב עָלָיו. דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא.

לְבַתֵּר דְּאַתְקָרִי יִשְׂרָאֵל סָלִיק בְּיוֹד ה"א וְא"ו ה"א. וְרִזָּא דְמַלְהָ יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשְׁבָהּ לְהַבְרָאוֹת. מַחְשְׁבָהּ, חֲשַׁב מ"ה וְתִשְׁכַּח בֵּיהּ שְׁמָא קַדִּישָׁא. וּבְגִינָה דִיעֻקֵּב דְּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל אֲתָמֵר, (שם א כו) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, בְּדִיוֹקְנָא דְמֵאֲרֵה וְדָאִי. דְכַד צְלוֹתָא דִילָהּ סְלָקָא לְעֵלָא פְרוּזָא נְפִיק מֵרְקִיעֵין וַיִּימָא, הָבוּ יִקְרָא לְדִיוֹקְנָא דְמַלְכָּא.

וְרִית תַּרְעָא דְקָאִים קָמִי הָאִי צְלוֹתָא. (תהלים נא) אֲדִנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח, לְאַפְקָא מְזוּנָא לְבַנִּין קַדִּישִׁין דְּבַהֲאִי הִיכְלָא תַמָּן מְזוּנָא. בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי מַסְטָרָא דְעֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא, וְאִיהוּ (שמות ד כב) בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל. וְאִיהוּ עֵץ הַחַיִּים דְנִפְיָק מִחַיִּים דְלַעֲלָא, וְאִיהוּ אֵילָנָא דְמְזוּן לְכֵלָא בֵּיהּ, וְתַלְיָא בְּמִזְלָא קַדִּישָׁא סְבָא דְסַבִּין. וּבְנִין דְשְׂכִינָא אֲנוּן יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא חַיִּים דִּילָהּ אוּרִיתָא, מְזוּנָא דִילָהּ צְלוֹתָא דְחֻשִׁיבָא לְקַרְפְּנָא.

וּבְגִלוֹתָא אֲתָמֵר לְגַבֵּי יִשְׂרָאֵל (בראשית ל א) הָבָה לִי בָנִים. וְשְׂכִינְתָא אִיהִי קַרְפְּנָא דְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא דְמַקְבֵּל לָהּ בְּיַמִּינָא וְשְׂמָאלָא וְגוּפָא. וַיַּחֲוֶדָא דִילָהּ עֲמָה בְּצַדִּיק דְאִיהוּ אוֹת תַּפְלִין וְאוֹת שְׁבַת וְיוֹמִין טְבִין. וְאוֹת לְמַשָּׂאֵל לְמָה מְצַלְאִין לְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא בְּכַמָּה דְרָגִין. זְמַנִּין מְצַלִּין לִיהּ בְּסַפִּירָה יְדִיעָה וּבְמִדָּה יְדִיעָה. לְזַמְנִין צְלוֹתָא לִימִינָא. הָדָא הוּא דְאֲמָרוּ הַרוּצָה לְהַחֲפִים יְדָרִים. לְזַמְנִין לְשְׂמָאלָא הָדָא הוּא דְאֲמָרוּ הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר יַצְפִּין. דְאָבָא וְאָמָא לִימִינָא וְשְׂמָאלָא אֲנוּן. לְזַמְנִין לְעֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא. לְזַמְנִין לְצַדִּיק כָּל צְלוֹתָא סְלָקָא לְדַרְגָּא יְדִיעָה. אֵלָא

יהו"ה כולל הכל. ומשום זה נאמר ביעקב והנה ה' נצב עלי, שהוא העמוד האמצעי. דאחר שנקרא ישראל, עולה ביו"ד ה"א וא"ו ה"א, וסוד הדבר - ישראל עלה במחשבה להבראות. מחשבה - חשב מ"ה, ותמצא בו השם הקדוש. ובשביל יעקב, שהוא ישראל, נאמר ויברא אלהים את האדם בצלמו, בדיוקן רבונו ודאי. שכפאשר תפלתו עולה למעלה, כרוז יוצא מהרקיעים ואומר: תנו כבוד לדמות המלך.

ואין שער שעומד לפני התפלה הזו. אדני שפתי תפתח, להוציא מזון לבנים הקדושים. שבהיכל הזה שם המזון. בנים חיים ומזונות מצד העמוד האמצעי, והוא בני בכרי ישראל. והוא עץ החיים שיוצא מן החיים שלמעלה, והוא העץ שמזון לכלם בו, ותלוי במזל הקדוש הנקן של הנקנים. ובני השכינה, הם ישראל למטה, החיים שלו תורה, המזון שלו תפלה שנגחשבת לקרבן.

ובגלות נאמר על ישראל (בראשית ל ה) הבה לי בנים. והשכינה היא הקרבן של הקדוש ברוך הוא שמקבל אותה בימין ובשמאל ובגוף, ויחודו עמה בצדיק שהוא אות תפלין ואות שבת וימים טובים.

ויש לשאל, למה מתפללים לקדוש ברוך הוא בכמה דרגות? לפעמים מתפללים לו בספירה ידועה ובמדה ידועה, לפעמים תפלה לימין. זהו שאמרו הרוצח להחפים ידרים. לפעמים לשמאל. זהו שאמרים הרוצח להעשיר יצפין. שהאבא והאמא הם לימין ולשמאל, ולפעמים לעמוד האמצעי, לפעמים

וְדַאי יְהוּ"ה אִיהוּ בְּכַל סְפִירָה וּסְפִירָה. וְצִלוֹתָא אִיהי שְׂכִינְתָא. בּוֹזְמָנָא דְבַעֵי לְרַחֲמָא עַל עֲלָמָא סְלִיקַת בִּימִינָא. וּבּוֹזְמָנָא דְבַעֵי לְמַעַבְד דִּינָא בְּעֲלָמָא, סְלִיקָא לְשִׁמְאָלָא, וְכֹלָא לְגַבֵּי יְהוּ"ה דְאִיהוּ בְּכַל אֲתַר. וּבְגִין דָּא (ויקרא ו ב) זֹאת תּוֹרַת הָעֲלֵה. ה' עֲלֵה לָהּ. וְדַא צִלוֹתָא, דְאִיהי שְׂכִינְתָא קְרַבֵּן לָהּ. וְכַד סְלִיקַת לְגַבֵּה, צְרִיף לְאֲכַלְלָא עִמָּה פֶּל סְפִירָן, דְלִית קַדְשָׁה פְּחוֹת מְעַשְׂרָה, דְאִיהי קַדְשָׁה דִּילָה בְּרַכָּה דִּילָה יְחוּדָא דִּילָה (דף קכט ע"ב).

וּבְגִין דָּא פַּד בַּעֵי בַר נֶשׁ לְסַלְקָא לְצִלוֹתָא לְעֵלָא, צְרִיף לְסַלְקָא לָהּ בְּכַל תְּנוּעֵין. וְאִם חוּיָא בַּעֵי לְקַטְרָגָא לְצִלוֹתָא צְרִיף לְמַעַבְד לִיָּה קִירְטָא. וְרָזָא דְמִלָּה זְרַקָא מְקַף שׁוּפְר הוֹלֵף סְגוּלָתָא.

פְּתַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְאַמְר, עֲלָאִין שְׁמַעוֹ תַּתְּאִין אַתְּכַנְשׁוּ, אֲלִין מְאָרֵי מְתִיבְתָא דְלַעֲלָא וְתַתָּא אֲלִיהוּ בְּאַמְאָה עֲלָהּ, טַל רְשׁוֹ מְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְנַחֲתִית הֶכָא דְהָא קְרַבָּא סְגִיָּה אֲזַדְמַנַת לָהּ. חֲנוּךְ מַטְטְרוּ"ן נַחֲתִית הֶכָא אֲנַתְּ וְכֹל מְאָרֵי מְתִיבְתָא דְתַחוֹת יְדָהּ. דְלָא לִיקְרָא דִּילִי עֲבִידְנָא אֲלָא לִיקְרָא דְשְׂכִינְתָא.

פְּתַח כְּמַלְקָדְמִין וְאַמְר זְרַקָא וְדַאי בְּה צְרִיף לְסַלְקָא צִלוֹתָא לְהֵהוּא אֲתַר יְדִיעַ, כְּמָה דְהָאִי אֲבָנָא דְקִירְטָא דְאֲזַדְרִיקַת לְאַתְר יְדִיעַ, הֲכִי צְרִיף לְסַלְקָא מַחְשַׁבְתָּא בְּצִלוֹתָא בְּהָאִי תְּגָא דְאִיהי אֲבָן מְכַלְלַת וּמְעַטְרַת דְאֲתַמְר בְּה פֶּל הַזֹּקֵף זֹקֵף בְּשֵׁם וְצְרִיף לְסַלְקָא לִיָּה לְאַתְר דְאֲתַנְטִלַת וּבְהֵהוּא שְׁעַתָּא דְסַלְקֵי לָהּ לְגַבֵּי בְּעֵלָה אֲפִלוּ נַחֲשׁ כְּרוּף עַל עַקְבוֹ לֹא יִפְסִיק. אַף עַל גַּב דְאֲתַמְר בִּיה (בראשית ג טו) וְאֲתַה תְּשׁוּפְנוּ עַקְב, הֵהִיא אֲבָן דְאִיהי י' דִּיעַקְב דְאֲתַמְר בְּה וְאֲתַה תְּשׁוּפְנוּ עַקְב - הָאֲבָן הֵהִיא שְׁהִיא י' שֶׁל יַעֲקֹב, שְׁנַאֲמַר

לְצַדִּיק. כֹּל תְּפִלָּה עוֹלָה לְדִרְגָּה יְדוּעָה. אֲלָא וְדַאי יְהוּ"ה הוּא בְּכַל סְפִירָה וּסְפִירָה.

וְהַתְּפִלָּה הִיא שְׂכִינָה. בְּזִמְן שְׂצִרִיכִים לְרַחֵם עַל הָעוֹלָם, עוֹלָה בְּזִמְן שְׂצִרִיף לְעֵשׂוֹת דִּין בְּעוֹלָם, עוֹלָה לְשִׁמְאָל. וְהַפֶּל אֶל יְהוּ"ה שְׁהוּא בְּכַל מְקוֹם. וּמִשׁוּם זֹאת, זֹאת תּוֹרַת הָעֲלֵה. ה' עֲלֵה לָהּ. וְזוֹ הַתְּפִלָּה, שְׁהִיא הַשְׂכִּינָה קְרַבֵּן לָהּ. וּכְשֶׁעוֹלָה אֵלָיו, צְרִיף לְהַכְלִיל עִמָּה כֹּל הַסְּפִירוֹת, שְׁאִין קַדְשָׁה פְּחוֹת מְעַשְׂרָה, שְׁהִיא קַדְשָׁתוּ, בְּרַכְתּוֹ וְיִחוּדּוֹ.

וּמִשׁוּם כֶּף, כְּשֶׁרוֹצֵה אָדָם לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּה לְמַעְלָה, צְרִיף לְהַעֲלוֹתָהּ בְּכַל הַתְּנוּעוֹת, וְאִם הַנְּחָשׁ רוֹצֵה לְקַטְרַג לְתַפְּלָה, צְרִיף לְעֵשׂוֹת אוֹתָהּ מְקַלַּע. וְסוּד הַדְּבָר - זְרַקָא מְקַף שׁוּפְר הוֹלֵף סְגוּלָתָא.

פְּתַח רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְאַמְר, עֲלִיוֹנִים שְׁמַעוּ, תַּחְתּוֹנִים הַתְּכַנְסוּ. אֲלוּ רְאִשֵׁי הַיְשִׁיבָה שְׁלִמְעֵלָה וּלְמַטָּה. אֲלִיהוּ, בְּשִׁבְעָה עֲלִיף, טַל רְשׁוֹת מִן הַקְּדוּשׁ כְּרוּף הוּא וְרַד לְכָאֵן, שְׁהִי קְרַב גְּדוֹל מְזִמֵּן לָהּ. חֲנוּף מַטְטְרוּ"ן רַד לְכָאֵן אֲתַה וְכֹל רְאִשֵׁי הַיְשִׁיבָה שְׁתַּחַת יְדָהּ, שְׁלֹא לְכַבּוּדֵי עֲשִׂיתִי, אֲלָא לְכַבּוּד הַשְׂכִּינָה.

פְּתַח כְּמוֹ מְקַדְּם וְאַמְר, הַזְּרַקָא וְדַאי בְּה צְרִיף לְהַעֲלוֹת הַתְּפִלָּה לְאוֹתוֹ הַמְּקוֹם הַיְדוּעַ, שְׁהִי אֲבָן הַמְּקַלַּע שְׁנוֹרְקָה לְמְקוֹם יְדוּעַ, כֶּף צְרִיף לְהַעֲלוֹת הַמַּחְשַׁבָּה בְּתַפְּלָה בְּכַתְר הַזֵּה, הִיא אֲבָן מְכַלְלַת וּמְעַטְרַת שְׁנַאֲמַר בְּה כֹּל הַזֹּקֵף זֹקֵף בְּשֵׁם, צְרִיף לְהַעֲלוֹתָהּ לְמְקוֹם שְׁנַטְלָה. וּבְאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁמַעֲלָה אוֹתָהּ אֶל בְּעֵלָה, אֲפִלוּ נַחֲשׁ כְּרוּף עַל עַקְבוֹ לֹא יִפְסִיק. אַף עַל גַּב שְׁנַאֲמַר בּוֹ (בראשית א) בְּה (סם טט) מִשָּׁם רָעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל,

לא יפסיק להעלותה לאותו המקום שנטלה. מהעמוד האמצעי צריך להעלותה עד אין סוף.

ובשמויך אותה, נאמר בו כל הכורע כורע בברוך. (וכאשר מוריד אותה) בו צריך להעלות אותה עד אין סוף (ולחורידה) ועד אין תכלית, ולא יפסיק אותה ממנו לא למעלה ולא למטה. לפעמים ו' הוא בעלה בצדיק בששת הפרקים של שתי השוקים, יורדת אליו בשתי שוקים. לפעמים בעלה הוא ו' בשתי זרועות, בששה פרקים עולה אליו בשתי זרועות. לפעמים הוא בעלה בין האב והאם, בין י"ה צריך להעלותה לשם. לפעמים הוא בעלה בכתר ו' בבין י"י כמו זה א' צריך להעלותה אליו. וכשעולה לשם אליו, נאמר בה (תהלים קיח) אכן מאסו הבונים וגו'. בשרוא עולה למעלה בראש של כל הראשים, שואלים בשבילה המלאכים איה מקום פבורו להעריצו. וכשעולה לא' (למעלה) היא פתח בראש של שם, עטרה על ראשו. כשיורדת עמו, יורדת ונעשית ׀ נקדה למטה ממנו. ובכל דרגה שעולה, כף יורדת. כשעולה נקראת פתח בסוד הטעמים, וכשיורדת נקראת נקדה, וכשהיא כמו זה אוי, וי מתיחדת עמו. וכשהיא פתח על ראשו, נקראת אות זין. כלולה ממנו אות הברית שהיא שביעית, שהכל ודאי שביעי. האכן הוא היא בנין כל העולמות, ובשבילה נאמר (דברים כד) אכן שלמה וצדק יהיה לך. היא מדה בין כל ספירה וספירה, שכל ספירה עולה בה לעשר.

השעור של הו' בה נעשה אמה, עשר אמות ארץ בין כל ספירה

(שם מט כד) משם רעה אכן ישראל לא יפסיק לסלקא לה לההוא אתר דאתנטילת מעמודא דאמצעייתא דצריך לסלקא לה עד אין סוף.

וכד נחית לה אתמר ביה כל הפורע פורע בברוך. (נ"א וכד נחית לה) ביה צריך לסלקא לה עד אין סוף (נ"א ולנחתא לה) ועד אין תכלית. ולא יפסיק לה מינה לא לעלא ולא לתתא. לזמנין איהו בעלה ו' בצדיק בשית פרקין דתריין שוקין נחית לגבה בתריין שוקין. לזמנין דאיהו בעלה ו' בתריין דרועין בשית פרקין סליקת לגבה בתריין דרועין. לזמנין איהו בעלה בין אבא ואמא, בין י"ה צריך לסלקא לה לגבי תמן. לזמנין איהו בעלה בפתח ו' בבין י"י כגונא דא א' צריך לסלקא לה לגבה. וכד סליקת תמן לגבה אתמר בה (תהלים קיח כב) אכן מאסו הבונים וגו'.

כד איהי סליקת לעלא ברישא דכל רישין, שאלין בגינה מלאכיא איה מקום פבורו להעריצו. וכד סלקא לא' (נ"א לעלא) איהו תגא ברישא דא' עטרה על רישיה שם כד נחתא ביה נחתא ואתעביד נקדה לתתא מנה ׀. ובכל דרגא דסליקת הכי נחיתת. כד סליקת אתקריאת תגא ברזא דטעמי. וכד נחיתת אתקריאת נקדה, וכד איהי כגונא דא אוי. וי מתיחדת עמה וכד איהי תגא על ראשה אתקריאת אות זין. כלילא מנה אות ברית דאיהו שביעאה דכלא שביעי ודאי, האי אבנא איהי בנינא דכל עלמין. ובגינה אתמר (דברים כה) אכן שלמה וצדק יהיה לך. איהי מדה בין כל ספירה וספירה, דכל ספירה בה סליק לעשר.

שעור דילה ו' בה אתעביד אמה, עשר אמות ארץ בין כל ספירה וספירה. ורזא דמלא

וספירה, וסוד הדבר - עשר אמות
ארך הקרש. ובין כל אמה ואמה
היא עשר, בין פרק ופרק תמצא
אותה. וי' עשר פעמים עולה
למאה. ובהפוך של מאה -
אמ"ה.

כ"ד מדה ומדה נקראת עולם.
ואותם י"ו שעור ומדה, ו' שקל,
י' המדה שלו. ושעור של המדה
חמש אמות ארך וחמש אמות
רחב, והם כנגד השעור של כל
רקיע שמהלך חמש מאות שנה
ארכו וחמש מאות שנה רחבו.
והם ה"ה. הרי לך שעור קומה
באותיות יהו"ה, שהאות ו' היא
תפארת. שמים, חמשה רקיעים
שלו, ה' אלו נקראו השמים,
חמשה רקיעים שכוללים
בשמים. חמשה עליונים שמי
השמים. והם כלם ה"ה חמש עם
חמש.

ו' הרקיע הששי להם. י' שביעי
להם, והם שבעה עם שבעה,
ועולים ארבעה עשר. וכך הן
הארצות שבע על גבי שבע כגלדי
בצלים. וכלם רמוזים בשתי
עינים. י' נקראת עולם קטן. ו'
עולם ארך. וכל מי שרוצה לשאל
שאלתו לגבי עולם ארך - צריך
להאריך בו, ובעולם קצר - לקצר
בו.

וע"ז זה אמרו בעלי המשנה,
מקום שאמרו להאריך אינו רשאי
לקצר, לקצר - אינו רשאי
להאריך. לקצר בתפלתו - אל נא
רפא נא לה בנקדת י'. להאריך -
מצד האות ו', ונפילה באות פ',
והכל פ"ו, ואתנפל לפני ה'
ארבעים יום וארבעים לילה.
והכל מ"ם, י' הנקדה באמצע
נעשית מים.

ומצד החסד צריך להאריך
בתפלתו. ובשם הקדוש יעלה
היה"ה ברביע. וצריך להאריך בתנועה הזו, שהיא סוד התקיעה. לקצר מצד הגבורה בתנועה

עשר אמות ארך הקרש ובין כל אמה
ואמה איהי עשר, בין פרקא ופרקא תשפח
לה. וי' עשר זמנין סליקת למאה. והפוכא
דמאה אמ"ה.

כ"ד מדה ומדה אתקרי עולם. ואנון י"ו שעור
ומדה ו' שקל י' מדה דיליה, ושיעורא
דמדה חמש אמות ארך וחמש אמות רחב.
ואנון לקבל שעור דכל רקיע דמהלך ת"ק
שנה ארפה ות"ק שנה פותיא. ואנון ה"ה הרי
לך שעור קומה באתון יהו"ה, דאת ו' איהו
תפארת, השמים חמש רקיעים דילה ה' אלין
אתקריאו השמים, חמש רקיעים דכלילין
בשמים. חמש עלאין שמי השמים. ואנון
כלהו ה"ה חמש בחמש.

ו' רקיע שתיתאה לון. י' שביעאה לון ואנון
שבעה בשבעה וסלקין ארביסר. והכי אנון
ארעין שבעה על גבי שבעה כגלדי בצלים.
וכלהו רמיוון בתרין עינין. י' אתקרי עולם
קטן. ו' עולם ארך וכל מאן דבעי למשאל
שאלתוי לגבי עולם ארך, צריך לארפא ביה.
ובעולם קצר צריך לקצרא ביה.

וע"ז אמרו מארי מתניתין מקום שאמרו
להאריך אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו
רשאי להאריך. לקצר בצלותה (במדבר יב יג) אל
נא רפא נא לה בנקדת י'. להאריך מסטרא
דאת ו' ונפילה באת פ' וכלא פ"ו (דברים ט יח)
ואתנפל לפני ה' ארבעים יום וארבעים לילה.
וכלא מ"ם י' נקדה באמצעיתא אתעביד מים.
ומסטרא דחסד צריך לארפא בצלותה.
ובשמא קדישא נסליק יהו"ה

ברביע. וצריך לארפא בתנועה זו דאיהו רזא
דתקיעה. לקצר מסטרא דגבורה בתנועה

יהו"ה ברביע. וצריך להאריך בתנועה הזו, שהיא סוד התקיעה. לקצר מצד הגבורה בתנועה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**